

„Mindst.“

„Alene for Stoffet! Det kan man kalde et Pragt-stykke, hva'? Men lad os gaa videre! — Hds. kongelige Højhed Kronprinsessen —“

„Naa, nu skal vi høre!“ udbrød Fruen og satte sig tilrette med sit Strikketøj.

„Hds. kongelige Højhed Kronprinsessen“ — gentog Villing med forstærket Stemme — „bar nedskaaren Kjole af lyseblaat Atlask, Roben indvævet med Sølviljer . . . Lyseblaat Atlask med Sølviljer, du! . . . Paa Haaret et Diadem af lynende Brillanter, desuden en sand fyrstelig Overflod af funklende Stene paa Hals, Bryst og Arme samt i Kjolens Ophæftninger. Særlig beundrende Opsigt vakte et Par Ørensmykker af Brillanter saa store som Spurvæg. — — Har du kendt Mage, Sine!“ Brillanter saa store som Spurvæg. Det vil sige saa meget som at have en hel Herregaard hængende ved hvert Øre. Det maa være en storartet Følelse!“

Han afbrød atter her sig selv, idet han løftede Hovedet med et lyttende Udtryk. Ovre fra den anden Side af Gadekæret lød muntre Stemmer, og en Flok Piger hørtes at fjerne sig syngende ud af Byen.

„Nu er nok Skvaldermødet forbi for iaften,“ sagde han og saae op paa Uret over Piedestalen. „Klokken er jo ogsaa ni. Naa — hvortil var det nu, vi kom? Altsaa! — Af Toiletterne blandt de aristokratiske Gæster bemærkede vi særlig følgende: Hs. Ekscellence Konsejlspræsidentens Frue — —“

I dette Øjeblik gav den skrattende Klokke endelig over Butiksdøren sig til at lyde. Villing lukkede ihast Avisen sammen, parat til at gemme den i Bordskuffen. Fra Butiken hørtes mumlende Stemmer og nogen Flaskeklirren. Derpaa lød Klokken atter, og Døren derude lukkedes.

„Elias!“ raabte Villing med Tordenrøst.

Butiksdrengens forsovede Ansigt viste sig i den halvaabne Dør.